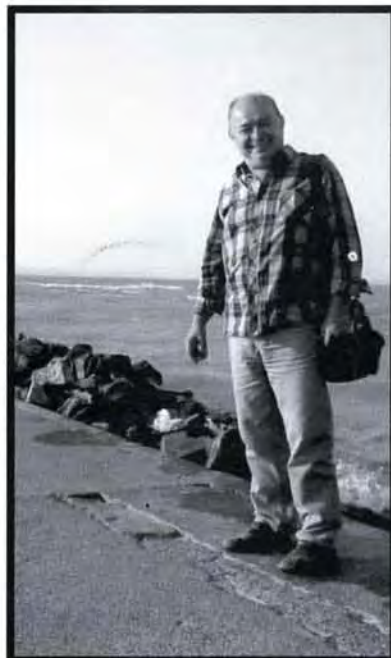




# KÖNYVTÁRI LEVELEZŐ / LAP

Az Informatikai és Könyvtári Szövetség hír- és levelezőlapja



Fejős László  
1951–2009

# Tartalom

---

Laci ( <i>Fülöp Ágnes</i> ) .....	3
Fejős László (1951–2009) ( <i>Bartos Éva</i> ) .....	3

## Műhely

Webkettes szolgáltatások alkalmazásának lehetőségei a zenei könyvtári munkában ( <i>Zsoldos Marianna</i> ) .....	5
---	---

## Napló

Könyvtárak az életen át tartó tanulás szolgálatában ( <i>Nemes Erzsébet</i> ) .....	9
A MOKKA Egyesület közgyűlése ( <i>Bánkeszi Katalin</i> ) .....	12
Kis könyvtárak a kistérségekben Szakmai nap Somogyban ( <i>Bódy Zoltánné</i> ) .....	16
Búcsú Busa Margittól ( <i>Korompai Gáborné</i> ) .....	18

## Közhírré tételik

Könyvfesztivál – 2009. Az MKE rendezvényei a XVI. Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválon ( <i>Nagy Anikó</i> ) .....	22
Ex Libris Könyvtár ( <i>Oroszi Evelin</i> ) .....	24

## Iskolai könyvtárosok írják

Könyvtárostanárok a könyvfesztiválon ( <i>Bacsó Ildikó</i> ) .....	26
Az Év Gyermekkönyve 2008 .....	27

## Külhomból jelentjük

Római vakáció(m) II. ( <i>Balogh Mihály</i> ) .....	29
---	----

## Szemle

Egyetemi könyvtárak Magyarországon ( <i>Budaházy Ibolya</i> ) .....	33
Levélféle a hajdúnánási könyvtár kiadványsorozatáról ( <i>Bényei Miklós</i> ) .....	34

## Tudjon róla!

Helyismereti gyűjtemények régen és ma .....	37
Fiume magyar emlékezete. Skultéty Csaba gyűjteménye .....	38
Magyar Könyvtárosok Egyesülete 41. Vándorgyűlése .....	39
Eseménynaptár 2009 .....	39

Elment. Hosszan elhúzódó betegsége ellenére váratlanul, hiszen nagyon fiatal volt a halálhoz. Bármilyen gondok, bajok gyötörték is, nem hagyta, hogy legyűrjék, hogy akadályozzák bármiben. Ezért aztán azokban sem merülhetett fel a legrosszabb lehetőség, akik körülvették. Tele volt tervekkel, feladatokkal. Újabb és újabb nemzedékeket kívánt bevezetni a XXI. századi könyvtárosság rejtelseibe, tovább akarta finomítani az ETO-konkordanciát, egyszerűen csak virágokat szeretett volna ültetni – és persze minél jobb lapot adni az olvasók kezébe.

Bölcs derűvel szemlélte maga körül a világot, néha kuncogva nevetett olyasmin is, amin más inkább bosszankodott volna. Megbolondult a nyomtató munka közben és csak köpködi újra meg újra ugyanazt az oldalt? Másoknak ez csupán idegesítő idővesztéséget jelentett volna, ő azonban meglátta a humoros oldalát, ugyanakkor pedig a maga szisztematikus, alapos módján keresni kezdte a hiba okát, hogy mielőbb elhárítsa. Az emberi korlátoltság miatt tudott néha morogni egy kicsit, inkább magában, empatikus lény azonban ezen is fölkerekedett.

Képtelen vagyok itt az érdemeit méltatni, nézzék el nekem. Túl hosszú ideig, több mint tizenkét évig dolgoztunk szorosán együtt a Könyvtári Levelező/lapon ahhoz, hogy beérhetném a szokásos fordulatokkal, jobbakat pedig nem tudok kitalálni. Laci egyszerűen pótolhatatlan a lapnál, nélküle már nem lesz ugyanaz. Hiszen nem egyszerű munka volt számára a lapkészítés, nem úgy fogott hozzá hónapról hónapra, mint egy mihamarabb elvégzendő, lerázandó feladathoz. Teljes szívvel élte meg a könyvtárosságot, figyelt arra, mi történik a szakmában, hozta a híreket, gyakran meg is írta azokat a témákat, melyek különösen foglalkoztatták. Leginkább a számítógépesítés, internet, integrált könyvtári rendszerek világa, de korántsem merült ki ebben az érdeklődése. A könyvtáros lét etikai kérdései ugyanolyan fontosak voltak számára, mint a könyvtári honlapok minősége vagy az ETO-

konkordancia iránti érdeklődés hiánya. Nem érti, mondta legutolsó találkozásaink egyikén, hogy miért a csekély számú jelentkező ETO-ügyben, amikor a szakmának ezzel olyan eszköz van a kezében, ami nemhogy elavulna az internet erősödő térhódításával, hanem egyre nagyobb lesz a jelentősége.

Nem lesz több hír, több cikk tőle, mostantól nélküle kell folytatnunk. Emlékét azonban megőrizzük, magunkban és ezeken a lapokon is. ■



**Fejős László  
(1951–2009)**

❖ Bartos Éva

„Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló, csak szív, a mi szívünkhöz közel álló. De nincs már.”

(Kosztolányi Dezső: *Halotti beszéd*)

Az első megdöbbenésünk az évszámok láttán tör elő: lehetetlen, hogy 58 éves volt! Laci a mi szemünkben – ahogy szokták mondani – kortalan volt. Habitusának megnyilvánulásai, amibe belefért gyermekien nyílt, barátságos mosolya, belefértek a kedves csipkelődések és kiskamaszos tréfálkozások, nem engedték őt megöregedni.

A másik egybehangzó döbbenet: a váratlan eltávozás. Ezt most mindannyian így érezzük, pedig akik a közelében éltünk, tudtuk, hogy nagyon beteg. Nem vettünk erről tudomást, mint ahogy ő sem akart tudomást venni. „Tiltakozni és akarni” láthattuk őt, ahogy Ady Endre versében olvashatjuk, „megmaradni betegnek, de élni, de élni.” Évről évre súlyosbodott az állapota, de mindenre tudott megoldást, technikait, orvosit, emberit. Élni és dolgozni akart, nem meghalni. Hihetetlen munkatempót diktált magának, mintha csak tudta volna, mennyi az az



idő, amivel még rendelkezik. Mérnöki pontossággal fejezte be, az élet által engedélyezett határidőre, hatalmas feladatát: az ETO-kiadás szerkesztési munkálatait, valamint az azt követő és kiegészítő konkordanciajegyzéket. Csak a szakmai partnerekkel való ünnepi munkaértekezlet maradt el, arra már nem kerülhetett sor.

Szemünk előtt egy élet teljessége és példája.

A nagyon mélyről, nagyon nehéz körülmények közül induló fiatal gyerek sok-sok erőfeszítés és elszántság árán haladt tudatosan előre. Számptalan akadály téríthette volna el, számtalan esetben feladhatta volna terveit és választotta volna a könnyebbik utat. De a „tiltakozni és akarni” attitűd egész életén végigkísérte. S élete minden állomásából megőrzött valamit, beépítve egyre gyarapodó tudásába, gazdagodó egyéniségébe. A korai fizikai munka, az üzemmérnökség, a kiadványszerkesztői tevékenység, az írói ambíciók, a könyvtárosság, az informatikai érdeklődés, az oktatási tapasztalat – mindmind megőrződött, beépült és valami magasabb rendű szintézisbe szerveződött.

Ennek a szintézisnek az eredményeként teljesedett ki szakmai elhivatottsága a két nagy egyetemes rendszer, az ETO és a teaurusz gondozásában, melyet az Országos Széchényi Könyvtárban, a Könyvtári Intézetben végzett. „Az ő szakmai hozzáértése volt a záloga annak, hogy ez a két nemzeti rendezőrendszer és vele a két nemzeti érték megmaradjon” – írta főhajtással Ungváry Rudolf.

Emberi kiteljesedését a különböző szinteken folytatott oktatói tevékenységében tapasztalhattuk, melyet állandó megújítási-megújulási ambícióval, fáradhatatlan segítőkészséggel és végtelen önzetlenséggel valósított meg. Kollégaként pedig olyan értékeket képviselt, amelyek egyre inkább hiánycikknek számítanak piacosodó, egymás iránt közömbösödő világunkban: figyelmesség, szolidaritás, empátia, szeretet. Nem véletlen, hogy a márciusi intézeti napunkon éppen neki adtunk át egy fair play-díjat, közakarattal.

Már nem vehette át viszont április 30-án, a Széchényi-emléknapon, a húszéves törzsgárda-oklevelét, de két évtizedes jelenléte az Országos Széchényi Könyvtárban, munkatársai és tanítványai körében, nem múlhat el nyomtalanul, sem szakmailag, sem emberileg.

Példáját, emlékét megőrizzük. ■

Fejős László

## Szilánk

Egyszer majd  
te is előveszed  
gyerekkori képed,  
hogy emlékezz  
egy kicsit  
régen-volt  
tisztaságodra,  
mert árnyként  
kísér,  
míg élsz  
becsapottságod  
lemoshatatlan  
terhe,  
mely minden  
napoddal  
nehezebb lesz,  
s már késő  
az ébredés  
s a lázadás is  
egyre reménytelenebb...

## Adósság

Míg legalább tízszeresen  
fizethetem vissza  
a kapott jót és örömet,  
homlokom nem szalad  
ránca a gondtól;  
de ha csak kilencszeresére  
futja erőmből,  
már csak remegve nyúlok érte,  
félve,  
hogy egyszer majd  
ennyire se telik,  
s akkor már  
nem érdemes,  
és nem szabad  
semmit  
elfogadnom tőletek.